

[Peter Nielsen.]

nelse oppebærer anselige indtægter, og særlige lettelser over skattevejen kan derfor ikke være rimelige.

Vi har for øjeblikket 2 udvalg nedsat vedrørende ændringer i ligningsloven og skal nu formentlig have det tredje udvalg. Det havde været mere enkelt, om dette spørgsmål var rejst i ligningsudvalget, således at man dér kunne have stillet ændringsforslag til det allerede foreliggende lovforslag, hvis man havde ønsket det. Man har imidlertid foretrukket at komme med et selvstændigt lovforslag; og om grunden hertil skal jeg ikke anstille betragtninger. Vi skal altså nu arbejde med 3 forskellige udvalg vedrørende ændringer til den samme lov. Dette forenkler ikke ligefrem arbejdet, men vi er selvfølgelig villige til at deltage også i dette udvalgs arbejde, idet mit parti er af den formening, at uanset hvem der fremsætter lovforslaget, må vedkommende have ret til at få det behørigt udvalgsbehandlet.

Foged: Hvad angår den sidste bemærkning, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen kom med, at uanset hvilket parti der fremsatte lovforslaget, er socialdemokratiet villigt til en udvalgsbehandling, er det jo rart nok at orienteres om dette, når man samtidig ved, at socialdemokratiet siden 1956 har været de ledende til at nedstemme 10 udvalg. Det er altså et nyt princip, partiet her går ind for. Jeg siger kun dette for at minde om, at man skal huske sin egen fortid, når man nu fremsætter en sådan bemærkning.

Det er med nogen beklagelse, vi erfarer regeringens modvilje mod det foreliggende lovforslag. Vi havde egentlig håbet, at regeringen ville være gået til et arbejde med det allerede nu inden valget, men akkurat ligesom nu har regeringen tidligere sagt: det kan vente til efter et valg. At vente og vente og vente, det er nærmest, hvad regeringens udspil har været i den seneste tid. Det gælder ikke alene det socialdemokratiske parti, det gælder ligeledes det radikale parti;

den højtærede handelsminister kommer også med sine skatteforslag, men de kan allesammen vente. Der er mange problemer på dette område, det er rigtigt nok, men regeringen har siddet i 10 år — jeg har før mindet den om det — og den har haft mulighederne for at komme med forslag desangående; den er blevet mindet om at komme med forslag, men der er stadig væk intet initiativ fremkommet.

Jeg skal ikke gennemgå lovforslagets enkelte paragraffer, men jeg vil gerne drage sammenligninger mellem enkelte indkomstgrupper og se på, hvilke konsekvenser forslaget kan have på den nuværende lovgivning. For at tage noget ganske aktuelt har jeg fundet frem til 2 grupper, og jeg har taget tallene fra den udmærkede bog, socialforskningsinstituttets publikation nr. 12, for at den højtærede minister kan vide, hvor tallene stammer fra. Jeg har taget tallene for 2 borgere med bruttoindtægter på henholdsvis 15.000 kr. og 21.000 kr., let afrundede. Hvis man ser på, hvad de enkelte familier har til rådighed, vil en bruttoindtægt på 15.000 kr. efter denne publikation indebære en skattebetaling — og det drejer sig såvel om den statslige som den kommunale — på 2.160 kr.; tilbage bliver der altså til borgeren 12.840 kr. Hvis jeg modsætningsvis tager en skatteyder, der har en indkomst på 21.000 kr. brutto, er skattetilsvaret her på 3.700 kr., og det vil sige, at familien så har 17.300 kr. tilbage.

Nu siger den højtærede finansminister ganske vist, at man ikke drager indkomsten ind i bedømmelsen i ungdommens uddannelsesfond, men det gør man jo alligevel. Det er meget stramme regler, der bevirker, at den ungdom, der hører hjemme i familier med skattepligtig indkomst over 18.000 kr., kun ganske undtagelsesvis kommer ind i billedet. Hvis ministeren mener, at der er ret mange, vil jeg gerne have tallet for, hvor mange der er og hvor store beløb der er ydet dem, hvis forældres indtægt ligger over 18.000 kr.

Foretager man den nævnte sammenlig-